

ಚಪ್ಪಲಿ ಹೊಲಿಯುವವನ ಅದೃಷ್ಟ

ಚಿತ್ರ: ಶ್ರೀಕಂಠಮೂರ್ತಿ

ಸೋಮಲಿಂಗಪ್ಪ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮುದುಕ ಚಪ್ಪಲಿ ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ದುಡಿಯುವುದು ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನಾ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹರಿದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಹೊಲಿದು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇವನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತರುಣ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಮುದುಕನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಕೈಗಳು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು, ಹೀಗಾಗಿ ಮುದುಕನ ಕೆಲಸ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಗಿರಾಕಿಗಳು ಮುದುಕನ ಕೆಲಸ ನಿಧಾನವೆಂದೂ, ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕಾಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಆ ತರುಣನ ಕಡೆಗೇ ಹೊಲಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಮುದುಕನ ಕಡೆಗೆ ಬರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗತೊಡಗಿತು.

ವೃದ್ಧನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬರುವ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಉಪಜೀವನ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಅದೂ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವ ಚಿಂತೆ ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ಹೀಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸುವಾಗ ತನ್ನ ಮುರುಕು ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ತೋಗಲು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದು ತುಂಬಾ ಮೃದುವಾಗಿ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಂದವಾಗಿತ್ತು. ಆ ತೋಗಲಿನಿಂದ ಚಪ್ಪಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ತನಗೆ ನೂರ

ಐವತ್ತು ವರಹ ದೊರೆಯುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಆ ತೋಗಲಿನಿಂದ ಚಪ್ಪಲಿ ಮಾಡಿದ. ಅವು ತುಂಬಾ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಂಡವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಜಾರದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಚಪ್ಪಲಿ ನೋಡಿ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿಯೆಂದು ಯಾರೂ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಏಧಿ ಇಲ್ಲದೆ ಆ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ತಂದು, ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟ. ಹಸಿವಿನ ಬಾಧೆ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು, ಜೊತೆಗೆ ವಿಪರೀತ ಜ್ವರ ಕಾಣಿಸಿತು. ಹೊರಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ವಿಪರೀತ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಸುರಿಯುವ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುವ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ, ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ತೋಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು ಕೂರಿಸಿದ. ಆಗ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ ಈ ಮುದುಕನಿಗೆ 'ತುಂಬಾ ಹಸಿವು. ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಡಿ' ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಗ ಮುದುಕ 'ನಾನೇ ಈಗ ಎರಡು ದಿನದಿಂದ ಉಪವಾಸವಿರುವೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಆಗ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನ ದೃಷ್ಟಿ ಚಪ್ಪಲಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತು. 'ಈ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು ತುಂಬಾ ಸುಂದರವಾಗಿವೆ ಯಾರೂ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಗ ಆ ಮುದುಕ 'ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿ ಎಂದು ಯಾರೂ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ' ಎಂದ.

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ 'ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳು ತುಂಬಾ ನೋಯುತ್ತಿವೆ. ಬರಿಗಾಲಿನಿಂದ ನಡೆದರೆ ರಕ್ತವೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಚಪ್ಪಲಿ ಕೊಡುತ್ತೀಯಾ?' ಎಂದ. ಆಗ ಆ ಮುದುಕ 'ನಿನಗೆ ಕಾಲುಗಳು ತುಂಬಾ ನೋಯುತ್ತಿವೆ, ಈ ಚಪ್ಪಲಿ ನಿನ್ನ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯಾದರೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಚಪ್ಪಲಿಗಳ ಸದುಪಯೋಗವಾದರೆ ನನಗೂ ಸಂತೋಷ' ಎಂದ. ಅಂದು ಆ ಭಿಕ್ಷುಕ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿ ಮರುದಿನ ಬೆಳಗನೆ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದ.

ಮುಂಜಾನೆ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾಗ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನು ಒಳಗೆ ಬಂದು 'ನಿಮಗಾಗಿ ಊಟದ ಡಬ್ಬಿ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನೆ ಬಂದವರು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಮಹಾರಾಜರು. ಅವರು ಭಿಕ್ಷುಕನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸುಖ ದುಃಖ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾರಾಜರೇ ಊಟ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮಹಾರಾಜರೇ ತಮ್ಮ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರಂತೆ. ಈಗ ಊಟ ಮಾಡಿರಿ, ನಂತರ ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗೋಣ' ಎಂದಾಗ ಮುದುಕನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆನಂದದ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು.

■ ನಾಗರಾಜ ಅಂಗಡಿ